New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Mesinädalad vihmametsas

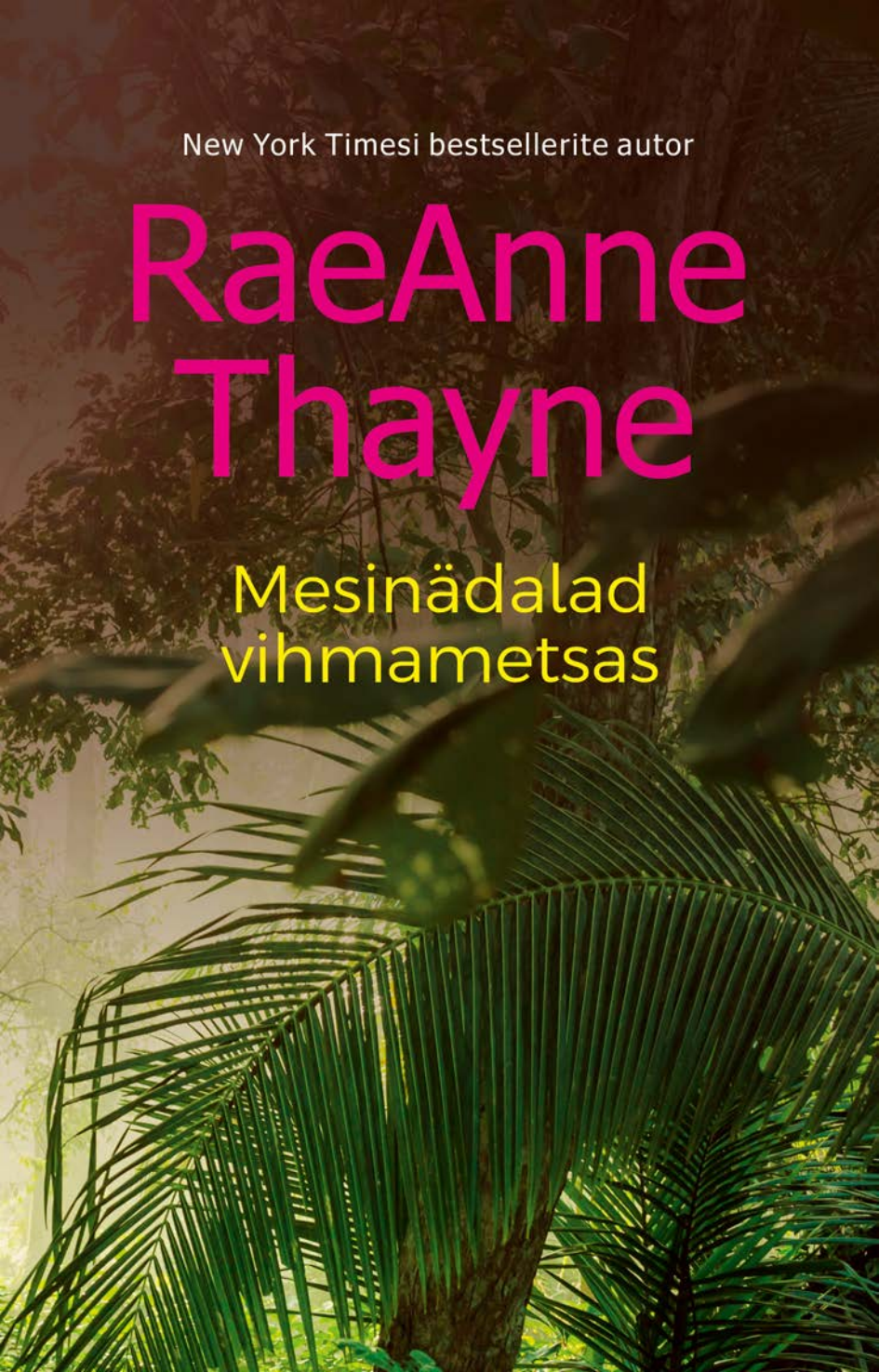

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Rainforest Honeymoon
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, ärietteõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2007 by RaeAnne Thayne
First published as *High-Stakes Honeymoon* in 2007.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08460125
ISBN 978-9916-31-882-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Kallis lugeja!

Minult küsitakse tihti, kuidas ma oma raamatute jaoks ideid saan. Kahjuks ei ole mul mingit ideede salapeidikut. Raamatu „Mesinädalad vihmametsas“ jaoks mõtlesin ma välja venna oma ühele lemmiktegelasele, Daniel Galvezile, kui kirjutasin eelmist raamatu. Ma ei teadnud sellest vennast mitte midagi peale nime – Lorenzo „Ren“ Galvez – ja et ta on loomulikult väga seksikas ja teadlane kusagil Lõuna-Ameerikas.

Ja siis nägin juhtumisi dokfilmi Costa Rica merikilpkonnadest ja teadsin, et tahan Reni just sinna saata. Pidin tema jaoks looma täpselt õige kangelanna ja mõtlesin välja Olivia Lamberti, humoorika, nutika, aga endas kohutavalt kahtleva naise. Olivia toob Renis välja tema kaitseinstinkti ja tõestab endale, et suudab olla vapper ja iseseisev.

Süvenesin mitu kuud Costa Rica kultuuri ja meeletusse ilusse. Kuigi ma pole seal veel käinud, on see kahtlemata üks kohti, kuhu ma reisida tahaksin, ja kavatsen sinna ka varsti minna.

Loodetavasti naudid sa seda teekonda!

RaeAnne Thayne

1. PEATÜKK

Paradiis oli nõme.

Täiega.

Olivia Lambert istus oma niiske rätiku peal, käed ümber põlvede ja vaatas, kuidas päike leegitsedes Vaiksesse ookeani vajub. Palmilehed sahistasid pea kohal vaikset laulu, võimatult sinine ookean suudles tema jalge ees kergelt liiva ja mahe tuulehoog libises üle naha.

Tema taga kihas tihe lopsakas vihmamets värvidest, häältest ja elust – erksavärvilised linnud, eksootilised liblikad, isegi mõned ahvid.

See kauge metsik Costa Rica nurgake oli mesinädalate veetmiseks ideaalne koht, ennekõike peatumine villas erakliku miljardäri maavaldustes. See oli romantiline, eraldatud, luksuslik.

Ainus häda oli selles, et Olivia oli jätnud oma peigmehe Texasesse.

Ta ohkas, vaadates värelevat veepinda ja üritas natukenegi innustuda reisist, mis laius tema ees, nagu avar lainetav Vaikse ookeani pind. Ta oli olnud siin vähem kui kakskümmend neli tundi ja üheksa päeva ootas veel ees ning antud hetkel oli ta valmis kohvrid pakkima ja järgmise väikelennukiga tagasi Ühendriikidesse lendama.

Tal oli igav, ta oli üksildane ja õnnetu.

Võib-olla oleks pidanud mõne sõbranna seltsiks kaasa kutsuma. Või veel parem, oleks pidanud lennupiletite raha korstnasse kirjutama ja Fort Worthi jääma.

Aga siis oleks ta pidanud vastama küsimustele ja taluma kaastundlikke – ja mitte nii väga kaastundlikke – pilke ning resigneerunud pettumust, mida oli harjunud isa silmis nägema.

Ei, nii oli parem. Kui mitte midagi muud, siis annab kümme päeva teises riigis talle aega ja vahemaa leppida kibeda reedetuks tulemise tundega, et isegi selles ei olnud Wallace Lambert tema poolel. Isa oli oma kuldse poisu, järeltulijaks vormitud mehe poolel ega saanud aru, miks oli Oliviale vastuvõetamatu, et tema kihlatu teda kaks nädalat enne pulmi teise naisega pettis.

Nagu selgus, oli Oliviast äärmiselt ülekohtune oodata kõige lihtsamat viisakust – pisiasjad nagu usaldus ja truudus – mehelt, kes enda sõnul teda jumaldas ja pinda tema jalge all kummardas.

Kes võinuks seda arvata?

Päike vajus sügavamale vette ja ta ohkas uuesti, enda peale vihane. Nii palju siis lubadusest, et ta ei mõtle Bradley või isa peale.

See oli tema pulmareis ja ta kavatses seda nautida, käigu nemad põrgusse. Ta elab üheksa päeva paradiisis aarade ja möiraahvide, iguaanide ja isegi laiskloomade seltsis – rääkimata oma võõrustajast, kellega ta veel polnud kohtunud.

James Rafferty, kellega Olivia pidi hiljem õhtust sööma, oli oma varanduse kokku ajanud interneti hasartmängudega ja loonud siia eksklusiivse paradiisi, mis oli täielikult muust maailmast eraldatud – elektrit tootsid generaatorid, vett sai maavalduste kaevudest. Isegi mobiililevi polnud.

Üheksa päeva ilma segajateta peaks olema piisav aeg mõtlemaks välja, mida ülejäänud eluga peale hakata. Ta oli kahekümne kuue aastane ja oli viimane aeg kõik teised rooli tagant minema lükata, et ise suund valida.

Mingi loom kriiskas järsku, kime ehmatav heli, ja Olivia võpatas, tundes end äkki ebamugavalt, kui taipas, et on rannas üksi.

Ta oli reisijuhist lugenud, et Osa poolsaare selles osa on jaaguare. Jaaguare, puumasid ja teab keda veel. Suur kaslane võib džunglist välja hüpata, ta puude vahele tirida ja mitte keegi ei saaks teada, mis temaga juhtus.

See oleks kahtlemata sobilik lõpp maailma kõige kohutavamale pulmareisile.

Olivia värises ja võttis kähku oma asjad, raputas rätiku liivast puhtaks ning pani päikeseprillid ja pehmete kaantega juturaamatu rannakotti koos mobiiltelefoniga, millest ta ei olnud suutnud päriselt loobuda, ehkki see oli siin kasutu.

Ta ütles endale, et muretsemiseks pole põhjust. Talle justkui meenus, et jaaguarid peavad jahti öösiti ja pimedani oli veel pool tundi aega. Pealegi oli tal keeruline uskuda, et James Rafferty laseb sellistel kiskjatel oma suurtes valdustes vabalt ringi luusida.

Aga Olivia polnud kindel, kas leiab pimedas kodutee ning ta pidi enne õhtusööki liiva ja päevituskreemi maha pesema ja riideid vahetama.

Ta avastas peagi, et oli tagasiminekuga liiga kaua viivitanud. Ta oli arvanud, et viimased päikesekiired annavad piisavalt valgust, et ta tagasi oma majakese juurde jõuaks, mis asus umbes viiekümne meetri kaugusel rannast kergel nõlval. Ent teerada kulges läbi tiheda alustaimestiku, sulgjate sõnajalgade ja õitsevate põõsaste ja tihedate puude, mille vahele olid põimunud vääntaimed.

See, mis randa tulles oli tundunud ilus ja eksootiline, oli hämaruses järsku pimedam, peaaegu kurjakuulutav.

Miski krabistas vasakul alustaimestikus. Olivia summutas ahhetamise ja lisas tempot, jaaguarid luusisid taas mõtetes.

Ta otsustas närviliselt, et järgmine kord vaatab ta päikeseloojangut oma väikeselt turvaliselt terrassilt. Kuigi sõnaahtra majapidajanna sõnul, kes oli talle süüa toonud, oli selline kuiv päikeseloojang praegusel aastaajal haruldane, kuna vihma sadas iga päev.

Täpselt Bradley moodi broneerida neile pulmareisi sihtkoht, mõtlemata sellele, et nad tuleksid siia kõige vihmasemal perioodil. Arvatavasti peab Olivia kõik üheksa päeva majas passima.

Ta jõudis endamisi porisedes astuda vaid mõned sammud, kui hämarusest hüppas järsku välja mingi kogu. Olivia kiljatas üllatunult ja jäi vaevu püsti.

Hämarduvas õhtus nägi ta vaid endast pikemat võõrast, kes tundus tume ja ähvardav. Hämaruses läikis midagi pikka ja ohtlikku ning Olivia karjatas lämbuvalt.

Mehel oli käes üliterav matšeete ja Olivia silmitses seda, hüpnotiseeritud nagu putukas, kes vaatab konna keele lähenemist. Ta ei suutnud sellelt pilku kiskuda, kui see viimaste päikesekiirte käes läikis.

Ta sureb üksinda oma pulmareisil võõras riigis bikiinides, mis rõhutasid, kui vähe ta oli pilatesega tegelenud.

Ainsaks lohutuseks oli see, et võõras tundus sama üllatunud kui tema. Arvatavasti ei hakkaks vägistamiskavatsustega isik teda vahtima, nagu oleks ta mingi ebardlik mereelukas.

No kuulge. *Nii* hull ta bikiinides nüüd ka ei ole.

Olivia avas suu, et midagi öelda – ta ei teadnud küll, mida –, aga enne kui ta miskit välja jõudis mõelda, vaatas mees kähku ringi, haaras tal selja tagant kinni ja surus vaba käe tema suu peale.

Oliviat tabas paanika, kui mees ta tihedasse lopsakasse vihmametsa tõmbas. Plätud tulid peaaegu jalast ära, aga ta tõmbas varbad konksu, koperdades mehe järel, kuni džungel nad endasse neelas ja teerada silmist kadus.

Hetke pärast mees seisatas, hoidis teda tugevasti oma kõva rinna vastas ja seisis liikumatuna. Olivia tundis iga tema hingetõmmet oma palja naha vastas ja ka seda, kui-

das tema enda hingamine katkendlikult kopsudes sisse-välja liigub.

Ta tundis, et hakkab õhku ahmima. Tundis, et käed muutuvad tundetuks ja hingamine kiireneb. Olivia niuksatas ja mees surus tugevamini tema suu peale. Ta tundis mehe naha maitset, mis oli soolakas, maskuliinne ja võõras.

„*Quiete,*“* kamandas mees tema kõrva vastas ja isegi Olivia, kes oli saanud hispaania keeles koolis hindeks 3-, sai aru, mida see tähendab. Ta sundis end aeglasemalt, ühtlasemalt hingama, ehkki kuulis iseenda pulssi valjusti ja karedalt kõrvus.

Nad seisid justkui terve igaviku vastamisi, liikumatuna. Olivia kartis tugevate käsivarte all rabeleda, teravalt teadlik matšeetest, mida mees hoidis külje peal ja kui palju halba see relv suudaks teha.

Mees ütles veel mõned hispaaniakeelsed sõnad, aga Olivia ei saanud sellest rohkem aru, kui öiste olevuste huikamistest, piiksatustest ja kriisetest nende ümber.

Mees tõmbus järsku kangeks ja Olivia nägi taamal mööda rada taskulambikiirt tulemas. Kes iganes see oli, suunas selle nende peale, aga valguskiir ei suutnud tihedast võsast läbi tungida. Olivia tahtnuks karjuda, teha midagi, et nende asukohta paljastada, aga ei julgenud, mõeldes ikka matšeetele.

Hetk hiljem kuulis ta valje hääli hispaania keeles justkui kirumas ja siis valgus kadus.

---

* Quiete – hisp k vaikselt. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Tema vastas kähedalt hingeldav mees ootas veel mõne sekundi, urises siis midagi arusaamatut Oliviale kõrva ning muidu voolav hispaania keel kõlas käredalt ja teravalt.

Mees lasi käe alla, oodates ilmselt mingit vastust. Olivial polnud aimugi, mida ta küsis, mis ei paistnud mehele meeldivat. Tema vangistaja kordas sõnu, seekord käredamalt.

„Palun vabandust," niuksatas Olivia. Hämaruses nägi ta mehe silmavalgeid, kui silmad suuremaks läksid.

„Sa oled ameeriklane?" sosistas mees. „Oleksin pidanud taipama."

Ta tõi kuuldavale vandesõnade tiraadi – vänge, karm ja vägagi arusaadav.

„Palun vabandust," kordas Olivia. „Palun ärge tehke mulle viga. Mul on kotis raha ja krediitkaardid. Võtke need," jätkas ta oma rannakotti ette sirutades. „Palun võtke need ja laske mul minna."

Mees haaras tema koti ja sobras selles, aga ei leidnud ilmselgelt seda, mida otsis.

Ta tõstis matšeete ja Olivia neelas karjatuse alla, mis lõppes ahhetamisega, kui mees lõikas läbi ühe pika nahkrihma. Ta ulatas rikutud koti naisele tagasi ja kui Olivia käe sirutas, haaras mees tema randmetest ja sidus need küljest lõigatud nahkrihmaga kokku.

Olivia süda vajus saapasäärde, kui mees hakkas läbi tiheda taimestiku minema, vehkides matšeetega, tõmmates teda improviseeritud käeraudadega enda järel.

„Palun ärge tehke mulle viga," üritas Olivia uuesti. „Mu isa maksab teile mida iganes."